

Princezna na hrášku

Napsala: Hana Uhlířová

Vypravěč:

Bylo nebylo, království malé,
co v hojnosti a radosti žilo si stále.
Dobře tu totiž král již léta kraloval,
avšak kvůli věku chtěl žezlo poslati dál.

Syna měl mladého a statného,
s povahou jedináčka rozmazleného.
Vláda ani manželství nebyl jeho styl,
on chtěl věčně relaxovat
a mít světový mír.

Proto poslali ho rodiče do světa,
„Tam někde musí být tvá nevěsta!“
Tak donucen najít si princeznu jel,
sňatek však nebyl to, co by chtěl.

V království prvním zdržel se den,
se zdejší princeznou krásnou jak sen
Déle už princův výsměch nesnesla,
a „P-p-padej od-od-dsud!“ pronesla.

Nedaleké království další princeznu skrývalo,
což, jak princ usoudil, moc práce nedalo.
Její výšku hobití princ neshledal moc vábnou,
poděkoval, sklonil hrb a odešel s prázdnou.

Princ začal propadat beznaději,
docházely princezny v jeho kraji.
Ta poslední už ho dávno vyhlížela,
a na sňatek s ním si pomýšlela.

Když poprvé střetly se pohledy jejích,
byla si jistá, že to on bude její ženich.
On měl ale jiný názor již od pohledu,
s postojem ledové sochy bez ledu.

Hned, co se probral ze šoku,
nemohl uvěřiti svému oku.
Byla o dvě hlavy vyšší,
to bylo to jediné, čím se liší.

Přesto princi roztřásl se hlas,
„Musím už běžet, snad někdy zas.“
S klepoucími se koleny princ práskl do koní,
vlasly mu stoupaly, když jen pomyslel na ni.

A tak vydal se zpět domů s prázdnou,
když nenašel si ženu k sobě žádnou.,
Jak pak skončilo to království,
kde dědic vyhýbal se manželství?

Stalo se něco, čeho by se nikdo nenadál,
jen si počkejte, jak to bylo dál.
Tehdy se myslelo, že to je mýlka,
když u brány zaklepala mladá krásná dívka.

V promáčených šatech z jízdy bouří,
po audienci u krále prý touží.
Byla to princezna z daleké země,
„Nač ta dlouhá cesta?“ optal se král jemně.

Slyšela o princi, který se chce oženit,
i ona musí královo přání vyplnit.
Na cestu vydala se bez družiny svojí,
a teď tu s uzlíčkem z šátků stojí.

Když poprvé princ ji střetl,
vše ostatní hned z hlavy smetl.
Větší krásu jak živ nezřel,
nejradši by jí hned v rukách sevřel.

Královna ale byla matkou starostlivou,
její následovnice musí být pannou urozenou.
Navrhla jí uložit se k spánku,
když táhla se takovou dálku.

Domluvila u služebné co nejměkčí spaní,
princezna jen uzívla: „Děkuji Vám, paní.“
Něž uložila se princezna v komnatě svojí,
podstrčila královna hrách pod matraci trojí.

Zámek ztichnul a šel spát,
i zamilovaný princ musel „dobrou noc“ dát.
Jen v pokoji jediném se ještě svítilo,
princezničce cosi spáti nedalo.

Věčné převalování celou noc,
nemá snad matrací pořád dost?
Ani půlnoční přestlávání nic nezměnilo,
akorát půl království probudilo.

Když královně došlo, proč je zámek naruby,
usmála se na krále: „Jen spi, ať nezaspíš zásnuby“
Ráno přivítali princeznu s otevřenou náručí,
rozlámaná, nevyspaná, jen souhlasně zabručí.

„Celou noc jsem oka nezavřela!“
„Jen urozená pozná rozdíl, teď můžeš být má dcera.“
S princem si zázračně hned padli do noty,
svatba byla do příští soboty.

KONEC